

ACCÈSSIT PROSA ADULTS

Obra: La decisió

Autor: Maria Menéndez

Si no ho hagués endevinat en la joventut, la primera, avui podria aprendre que el vespre, cada vespre, conté més que cap d'altres moments del dia, meravelles i secrets. El d'avui ho ha estat, curull de secrets.

He arribat de Cadaqués, sola. En torno emocionada, commoguda; mai m'he sentit com ara, trasbalsada per una amalgama de sentiments incapaç de descriure amb paraules, no en tinc de paraules, no les trobo perquè és massa profund el que sento. Fa una llarga estona que m'he pres un temps per tal d'assumir i pair les meves emocions. Em calia gestionar-les, per bé que, el que pertany als sentiments més profunds de l'ànima, no es poden gestionar. Els he deixat reposar i prou. Mentre, he buscat entre les capses, una part del meu diari; fa anys que en porto un de diari, el meu. Ara necessito expressar el que he viscut darrerament, i ho vull fer després d'haver llegit el que vaig escriure, tot just, a l'inici de la relació que ha estat entranyable i que, avui, tant m'ha trasbalsat.

He trobat el que buscava. Els temps i la situació eren uns altres.

"18 de maig

No hi havia manera d'agafar el son. Estic il·lusionada, a les portes d'emprendre el que, per a mi, suposa una gran aventura. L'Aniol m'ha convidat a Cadaqués, el proper cap de setmana; estic excitada i sento pessigolles a la panxa. Al llit, tanmateix, no hi feia res i m'he llevat per explicar-t'ho.

Em sentia tan il·lusionada, agosarada i fràgil alhora, que aquesta tarda he anat de compres. Ja saps com m'agrada la roba interior, és una de les meves debilitats; en tinc un munt, però, m'ha semblat que l'ocasió s'ho valia i m'he comprat una camisola. He dubtat entre una de ras blanca i una de vermella. Endevina quina m'he firat. La vermella, és clar! Davant d'aquesta perspectiva és d'allò més normal que no pugui dormir, oi? Sento un rebombori dintre meu que és massa! Em sento, també, privilegiada.

Ha estat com un somni. El cap de setmana se m'ha fet curt, extremadament curt; curt o escurçat.

Era matinet quan m'he ficat a l'autopista, volia prendre-m'ho amb calma, però, no ho aconseguia. La imaginació em traïa, em preguntava si arribaria a posar-me la camisola o, si més no, si la conservaria posada durant molta estona. Així d'apassionats eren els meus pensaments. Un cop he deixat l'autopista, la carretereta fins el poble, amb abundor de corbes, no sé com l'he feta perquè estava com un flam, curulla a vessar de tantes emocions. M'han vingut al cap les paraules d'en Miquel Martí-Pol: "Mare si fos

mariner (...) iria a cercar l'amor per ports i cales llunyanes..." Així de romàntica em sentia jo.

A l'apartament, situat a la porxada blanca, un dels llocs més emblemàtics de Cadaqués, s'hi excedeix per una porta petita, l'escala és estreta i he arribat al pis, just, quan s'obria la porta i en sortia un home amb vestit fosc i un maletí a la mà. No sé perquè, m'ha recordat al metge de les pel·lícules en blanc i negre. No m'equivocava.

Certament, ho era, el metge, que s'ha fet a un costat per cedir-me el pas mentre em saludava i s'acomiadava de l'Aniol amb un recorda, precaució, i demà ens veiem a l'hospital, sens falta. En lloc de l'abraçada esperada, he sentit com si una galleda d'aigua freda em caigués al damunt. Darrere seu, l'Aniol, ullerós, iniciava un somriure que no ha prosperat. De la resta, què te'n puc dir? Si pogués em faria un tip de riure, però, encara no puc. A penes si he passat del rebedor; ell tenia calfreds i jo llàgrimes contingudes, com fa una criatura davant d'una frustració. Hem acordat, quin remei, ajornar la trobada màgica que jo havia somiat.

He refet en sentit contrari, l'itinerari d'anada i, això, sí, mentalment he completat el poema: Mare, si fos mariner (...) el camí de retornar serà un petó que s'allarga".

I, realment, el petó s'allargà, uns quants dies i mesos i anys; pocs en la distància i massa pel sofriment amb que els omplí. Talment, com succeeix en la majoria de malalties rares i degeneratives; la d'ell avançà amb una rapidesa ferotge.

Després d'aquella primera trobada, a Cadaqués, que havia somiat màgica, en seguiren moltes més, sobretot, aquí a Barcelona. En Ferran, metge i amic entranyable, i jo, hem estat al seu costat; l'hem acompanyat durant tot aquest temps. En més d'una ocasió ens ha dit que el que esperava de la vida no tenia res a veure amb el que ell volia. Avui, per darrera vegada, hem anat a Cadaqués, a l'apartament de davant del mar. Si aquell dia, el primer, a la bossa hi duia una camisola vermella i un munt de il·lusions i fantasies, ara tan sols hi he posat unes espelmes, uns bombons i la música que més li agrada, tot amb gran respecte i estimació. El mar ja hi era.

És el que ell mateix havia disposat; el que ens demanà quan la seva parla era intel·ligible i encara el podíem entendre. Ho tenia pensat per quan arribés l'hora, el moment d'emprendre el seu darrer viatge. Havia confiat amb nosaltres, en Ferran i jo. Ens escollí com a únics actors per a l'escena final i irrepitable, que perdurarà per sempre en el meu cor, com a penyora del que ha estat una bella amistat. Es volia aturar en aquest moment que encara sentia el plaer i les ganes de viure. No temia la mort. El que li feia por de veritat era despertar-se cada dia fastiguejat de la vida. Ell que era un home obert al més enllà de cada cosa, de cada persona, de l'univers i tenia els ulls oberts de bat a bat al bon dia que tota natura ens dóna cada matí. Es vol acomiadar de la vida amb totes les seves emocions.

Un silenci tranquil ho embolcallava tot; l'acostament fou senzill i tendre. Ni les nostres paraules foren pesants. Les flames de les espelmes, la música a penes audible, la remor del mar al fons, el bombó de xocolata negra, que molt lentament, peixàvem esmicolat, a la seva boca, i la cortina impol·luta bressolada pel ventijol, eren els únics moviments a la cambra.

Semblava que s'havia adormit, dolçament i, en Ferran s'ha quedat amb ell, mentre que jo, amb aquest últim record, me n'he anat cap a casa.

La casa em pesa; hagués volgut quedar-m'hi, a Cadaqués, però, en Ferran m'ha instat a tornar; em trucarà quan el dorment ja no es desperti. No puc estar-me a casa, esperant...

M'he n'he anat a cercar el mar. Les ones em parlen de la seva immensitat. Ones que van i vénen per acabar submergint-se en l'oceà. He sentit la trucada, però, no l'he contestada; ho havíem acordat així. El silenci és eloqüència; en aquest cas la trucada, era el senyal, el fermall al que ha estat una amistat sublim. M'ho mormolen les ones, moria per voluntat de viure.